

Motion till riksdagen

1985/86:U214

Birger Hagård (m)

Biståndet till Nicaragua

Sverige har sedan 1980-talets början skänkt den sandinistiska regimen i Nicaragua 405 milj. kr. (inkl. bidraget innevarande budgetår). Bidraget har sin grund dels i insikten om den i Nicaragua rådande fattigdomen, dels i den ideologiska gemenskap som råder mellan sandinisterna och den svenska socialdemokratin. Den svenska regeringen har i olika sammanhang uttryckt sin tilltro till den sandinistiska regimen vilja att förverkliga de mål som uppsattes 1979, dvs., fria val, blandekonomi och pluralism. Då dessa mål hittills svikits och regimen vidtagit allt hårdare åtgärder som inskränkt de medborgerliga friheterna i landet är det nödvändigt att i dag ompröva den svenska hjälpen.

Sandinismens karaktär

Den svenska socialdemokratin har ofta hävdat att de marxistiska dragen i det sandinistiska styret är ytliga och döljer en reformsocialism av nordisk modell eller att rörelsen i princip kan påverkas att närma sig en sådan modell. Påståendet är, i båda dessa former, ohållbart.

Det kan med fog hävdas att sandinismens marxistisk-leninistiska prägel var möjlig att urskilja redan före 1979 års maktövertagande. (Man kan t. ex. studera den marxist-leninistiska fraktionens deklaration från 1969, vari talas om nationalisering av egendom och om vikten att skapa en ideologisk enhet av de centralamerikanska folken.) De sex årens sandiniststyre har vidare visat så tydliga överensstämmelser med tidigare kommunistiska maktövertaganden och metoder för maktkonsolidering att rörelsens icke-reformistiska karaktär får anses belagd. I augusti 1981 uttalade sandinistledaren Humberto Ortega: "Marxismen-leninismen är den vetenskapliga doktrin som vägleder vår revolution... Vår politiska styrka är sandinismen och vår doktrin är marxismen-leninismen." (Nicaragua: The Stolen Revolution, s. 4).

Uppenbart är att regimen grepp det senaste året ytterligare skärpts i samma riktning. Biskopen av Managua, kardinal Miguel Obando y Bravo, uttalade i en intervju i Newsweek den 18 november 1985: "Åtgärder vidtas nu i totalitär riktning, och det gynnar inte folket... Jag kan inte se att läget i Nicaragua leder fram till ett kärleksfullt samhälle. Tvärtom har folket fyllts av hat och alla mänskliga rättigheter undertryckts."

Ett uttryck för den ökande repressionen är det hösten 1985 skärpta undantagstillståndet, ett annat att sandinisterna i mars 1985 tillbakavisade det förslag till medling via den katolska kyrkan som den demokratiska

oppositionen då framlade. En ökande internationell och inhemsk kritik mot sandinistregeringen har kunnat märkas. Också den svenske statsministern har sagt sig ha framfört kritik mot den nämnda utvecklingen vid ett möte med president Ortega hösten 1985.

Mot. 1985/86
U214

Men den svenska regeringen har inte tagit konsekvenserna av de allt starkare totalitära dragen i sandinistregimen vad det svenska biståndet beträffar, t. ex. genom att hota avbryta detta eller förknippa det med krav på en demokratisering av Nicaragua. På en fråga till utrikesminister Sten Andersson i riksdagen den 16 oktober 1985, huruvida regeringen avsåg att "företa någon åtgärd riktad till Nicaraguas regering, med syfte att säkerställa en fortsatt utveckling mot fullständig demokrati i Nicaragua" svarade utrikesministern bara, att regeringen till Nicaraguas regering uttryckt sitt beklagande och sina förhoppningar om respekt för de medborgerliga rättigheterna.

För att ge pregnans åt kravet på en skärpt attityd mot Nicaraguas regering och ompröva det svenska biståndet är det nödvändigt med en kort orientering.

Den sandinistiska regimens effekter på Nicaragua

Här skall det hävdas att den sandinistiska regimens innebörd från början varit att söka anknytning till östs politiska system, dels som förebild, dels som partner i utvecklandet av Nicaragua efter Somoza-diktaturens fall. Denna ståndpunkt innebär också i huvudsak ett tillbakavisande av tesen, att Nicaragua genom USA:s fientliga attityd skulle som enda utväg ha tvingats "i armarna på öst". Det är viktigt att ta avstånd från denna tes, då den är en avgörande förutsättning för Sveriges hjälp, som hävdas bidra till att frigöra Nicaragua från denna påtvingade östanknytning.

Den medvetna sovjetiseringen framgår bl. a. i följande avseenden:

Partiets ledande roll

Redan från början visade det sig att partiet, dvs. främst sandinistdirektoratet, avsågs få en tyngre roll än det kabinett, vari inledningsvis även företrädare för andra politiska inriktningar ingick. Som contraledaren Alfonso Robelo sagt: "Man måste inse att Nicaragua har ingen nationell armé; det har en partiarmé. Det har ingen nationell politik; det har en partipolitik. Det har inget nationellt flygvapen; det har ett partivapen". (Whelan & Bozell: Catastrophe in the Caribbean, s. 57.)

Det har av vissa iakttagare betonats att oppositionen fortsatt att verka i landet. I formell mening är detta delvis riktigt, men då får man inte glömma bort att sandinisterna just byggt upp dels ett system med partiövervakning på alla nivåer (ned till kvarterskommittéerna), dels att partiet närstående organisationer upprättats, som dubblerar eller i många fall slagit ut sina tidigare motsvarigheter. Detta gäller t. ex. fackföreningsrörelsen, kyrkan, m. fl., varom mera nedan.

Till styrningen hör också den hemliga polis, DGSE, som inrättades strax efter det sandinistiska maktövertagandet 1979, och som därefter kraftigt byggts ut. Det har framkommit att DGSE:s chef, Lenin Cerna, haft ett långvarigt samarbete med Cubas säkerhetspolis DGI.

Under DGSE lyder ett antal fängelser och läger, av vilka vissa är offentligt kända. Flera rapporter om tortyr och andra förnedrande förhörsmetoder har avgivits av f. d. fångar eller arresterade som förts till dessa fängelser.

En av de viktigaste DGSE-avdelningarna, F-4, söker t. ex. penetrera oberoende institutioner som den katolska kyrkan, oppositionspartierna och icke-sandinistiska fackföreningar, arbetsgivarorganisationerna och pressen. F-4 har kallats sandinisternas mäktigaste desinformationsredskap. Man strävar bl. a. efter att placera för regimen fördelaktigt material i utländsk press.

Det som i dag återstår av den fria samhällssektorn i Nicaragua är hårt övervakat, främst av den s. k. avdelning F-5 inom DGSE. Telefonavlyssning sköts av F-6, kontraspionage av F-7 och massorganisationerna av F-8 (denna stod bl. a. bakom häcklandet av påven vid dennes besök i Managua 1983). En relativt ny avdelning, F-16, har ansvar för omflyttningen av bönder från de områden där contras opererar.

Enligt rapporter från DGSE-avhoppare skulle mer än 2 000 nicaraguaner sedan revolutionen ha mördats på order från inrikesministeriet, under vilket DGSE sorterar. Enligt den s. k. oberoende kommissionen för mänskliga rättigheter (som bildades för att dokumentera brott mot de mänskliga rättigheterna under Somoza-tiden) har -- -- totalt 342 fångar försvunnit. Dessa försvinnanden kan inte, varken de tillfälliga eller permanenta, förklaras som uttryck för en enkel administrativ ineffektivitet. De är i stället resultatet av en medveten politik med syftet att hålla vissa fångar isolerade och utlämnade åt sina väktare, liksom att göra dem till föremål för olika slags fysisk och psykisk misshandel.

I ett känt fall hölls två regeringstjänstemän, som misstänkts för regimfientlighet, inspärrade under misshandel i ett år, samtidigt som detta förnekades av regeringen. De undergick tortyr och släpptes först efter eftertryckliga hot om att mördas, om de yppade något om den genomgångna behandlingen.

En annan person, Sofonia Cisneros, som är ordförande i en organisation för föräldrar till barn i kyrkskolor, blev sedan han offentligt klagat över sandinistindoktrineringen i skolorna, gripen av säkerhetspolisen. I den costaricanska tidningen Rumbo Centroamericano har han berättat att han blev misshandlad, nedslagen och hotad med pistol av själve säkerhetschefen Lenin Cerna, som även hotade att mörda honom och hans familj, om kritiken fortsatte.

Andra som påtalat överträdelser av mänskliga rättigheter är FN och Amnesty. Ett uttalande av Roger Reed, tidigare forskningschef vid the Council for Inter-American Security, kan sammanfatta läget för de mänskliga rättigheterna i Nicaragua: "I dagens Nicaragua finns det inga rättigheter, vare sig mänskliga eller andra. ... Det finns ingen strejkrätt, ingen rätt till

habeas corpus, ingen mötesfrihet, ingen rätt för politiska partier att hålla offentliga möten. Kravet på fullmakt för att tränga in i och undersöka privata hem avskaffades för över ett år sedan." (Ur Whelan & Bozell, s. 55f.)

Mot. 1985/86
U214

Pressen

Sandinisterna skaffade sig redan från början avgörande kontroll över alla TV-program liksom över de flesta radiostationer. En framstående radioreporter, Oscar Leonardo Montalbán, arresterades 1982 för "kontrarevolutionär" rapportering, detta med stöd i sandinisternas s. k. "masskommunikationslag" som förbjuder kritik av revolutionen. Enligt denna lag måste en journalist för att kunna arbeta vara medlem i det sandinistkontrollerade journalistförbundet. Sandinistledaren Luis Carrion Cruz yttrade för övrigt i maj 1983: "Revolutionär journalistik betyder att göra och säga allt som främjar folkets seger. ... Revolutionär journalistik skall vara macheten, geväret, granaten och kanonen i våra arbetares och bönders fasta och hårdade händer." (West Watch, juli 1983, s. 3.) Det kan nämnas att Nicaraguas journalistförbund i slutet av 1985 krävde ett stopp för den presscensur som rått i snart fyra år.

Kyrkan

Liksom många andra grupper var även kyrkorna först relativt positiva till sandinisterna. I dag inser allt flera, både präster och lekmän, att sandinismens grundval är ateistisk och fientlig till ett fritt religionsutövande såväl som till de läror kyrkorna företräder.

I våra medier har mest utrymme ägnats den katolska kyrkan. Men regimen behandlar också mosaiska, lutherska, mormonska och baptistiska samfund med ökande hårdhet. Behandlingen av synagogorna får sin hårdhet inte minst av sandinisternas nära samröre med PLO, som har en inofficiell representation i Managua. Samtidigt har regimen på ett delvis mycket skickligt sätt förstått att knyta band till kyrkorna, inte minst genom den s. k. "folkkyrkan". Med lock och pock skall kyrkans värdefulla organisation och pedagogiska resurser knytas till regimen. Att politiken också inbegriper utpressning, hot om våld och trakasserier har i flera fall framkommit. Ett exempel är fader Bismark Carballo, som greps i maj 1983. Fader Carballo, som då var chef för den katolska radion, blev slagen, avklädd och släpad genom Managuas gator inför ögonen på regeringspressens och TV:s reportrar, som fotograferade händelsen. (Roger Reed: El Salvador and the Crisis in Central America, Council for Inter-American Security, den 2 maj 1983.)

Facket

Från början av den sandinistiska revolutionen har avsikten varit att skaffa sig inflytande över den viktiga fackföreningsrörelsen. I det syftet bildades ett nytt förbund, CST, som bara några veckor efter revolutionen startade en offensiv för att tvinga över de socialdemokratiska och kristdemokratiska fackföreningsmedlemmarna till CST. Den delegat, som av det socialdemo-

kratiska CUS valts som delegat till internationella fackliga konfederationens möte i Turin, vägrades utresetillstånd och ersattes av en sandinisttrogen delegat. Strävan är att genom arresteringar och trakasserier visa, att verksamhet i det icke-sandinistiska facket är lönlöst. Samtidigt stärker CST sina band med Sovjet och Östeuropa. För något år sedan besökte CST:s generalsekreterare Lucio Jiménez Sovjet. På vägen passade hans delegation på att signera ett samarbetsavtal med Polens regimtrogna fackförbund i Warszawa. CST är även medlem i den Prag-baserade sovjetstyrda fackförbundsinternationen.

Mot. 1985/86

U214

Armén. Det militära samarbetet med öst

Det har beräknats att Somoza höll högst 15 000 man beväpnade i sitt s. k. nationalgarde. Redan 1981 tillkännagav dock sandinistregeringen att man ämnade bygga ut armén till 30 000 man. Den nuvarande organisationens styrka kan knappast exakt fastställas. Men den torde närma sig 100 000 man. Många tecken tyder på att sandinisterna siktar på att skapa en betydligt större armé. Detta bör jämföras med att landets totala befolkning är 2.5 miljoner människor.

Under sandiniststyret har över 30 nya militärbaser byggts. Stridsvagnar, pansarfordon och helikoptrar har förts in i landet. Det beräknas att åtminstone 40 % av BNP går till upprustningsändamål. 1981 beräknades kostnaden för militariseringen enbart detta år uppgå till minst 100 miljoner dollar, i runda tal 300 dollar per hushåll. Under första halvåret 1985 beräknades inskeppningstakten vara densamma som under 1984, då 37 östfartyg förde in sammanlagt 18 000 ton militär materiel i landet. (DN 12/7 1985.)

Denna påskyndade militära uppbyggnad vore inte möjlig utan såväl import av utrustning som omfattande konsultation från bl. a. Cuba, Sovjetunionen, Bulgarien och Tjeckoslovakien. De kubanska militära rådgivarnas antal anges till minst 2 000, vilket möjliggör närvaro på alla enheter ned till kompanier. Det bör betonas att samarbetet med Cuba startade redan före 1979, då en s. k. "internationell brigad" slogs för sandinisterna. President Daniel Ortega och inrikesminister Tomás Borge Martínez är t. ex. utbildade på Cuba. Humberto Ortega i Sovjetunionen. I juli 1979 landsattes en ledande kubansk expert på "convert action", Julián López Díaz, i Nicaragua för att tjänstgöra som sandinisternas huvudrådgivare. Han blev senare kubansk ambassadör i Managua.

Den kubanska inblandningen har därefter fördjupats. I Sverige är det t. ex. föga känt, att en hög kubansk officer, general Arnaldo Ochóá Sanchez, som bl. a. övervakat den kubanska närvaron i Angola och Etiopien, hemligt avdelats att tjänstgöra i Nicaragua, troligen med liknande uppgifter. Enligt en flykting från Nicaraguas hemliga polis, Miguel Urroz Blanco, är för sandinisterna "en antydning från kubanerna att anse som en ovillkorlig order". (Whelan & Bozell, s. 53f.) Att en så långtgående inblandning från östblocket också medför en stark begränsning av det givna landets självständighet har tidigare bekräftats i raden av kranstater runt Sovjetunionen.

Ett uttryck bland flera för att den ökande östinblandningen i Nicaragua

noteras är, att grannstaterna alltmer oroas. Sålunda har Costa Rica protesterat mot Nicaraguas "aggression". Venezuela, som först stödde sandinisternas kritik av USA, har sedan 1983 i tysthet stött den nicaraguanska oppositionen. El Salvador har hårt angripit Managuas terrorism och uppmanat alla demokrater att bekämpa denna. Colombia har kallat hem sin ambassadör i Nicaragua.

Ett annat uttryck för att militariseringen oroar är att stora grupper mödrar till Nicaraguas inkallade män protesterat mot den omfattande värnplikten. I några fall har mödrar till inkallade t. o. m. stormat militärkaserner och återtagit sina söner. Kyrkan har också avgivit protester mot de många inkallelserna.

Ekonomi och företagsamheten

Utgångsläget för den nicaraguanska ekonomin 1979 var givetvis på flera sätt svårt. Naturkatastrofer och ett hårt ränteläge bidrog starkt härtill. Att produktiviteten i och förtroendet för Nicaraguas näringsliv därefter sjunkit får dock till stor, ja kanske största, delen tillskrivas den nya regimens val av ekonomiskt och politiskt system.

Enligt samstämmiga vittnesbörd strävar sandinisterna efter att stärka regeringens och partiets makt över företagen, samtidigt som man medvetet försvagar den privata sektorn eller vad som återstår av den. Ett exempel utgör de bönder som blivit föremål för omflyttningar inom landet. Dessa har i flera fall åter fått jord att bruka, inte sällan mera än tidigare, men nu i kollektivistiska former.

Samtidigt som sandinisterna i enlighet med den plan för maktkonsolidering som de fastställt vid maktövertagandet avsåg att göra sitt "direktorat" till verkligt beslutscentrum, sökte man under en tid upprätthålla en fasad av samarbete med näringslivets och facketts grupper. Som motpart har därvid det s. k. Överrådet för Privat Företagsamhet (COSEP) fungerat. Detta har, låt vara under ökad tvekan, sänt företrädare till sandinisternas regering, eller "statsråd". En person som genomskådat konstruktionen är Alfonso Robelo. Denne ledde COSEP:s strejkaktioner, som bidrog till Somozas fall, och ingick därefter i sandinistjuntan till 1980, men har sedermera slutit sig till de väpnade antisandinisterna som ledare för ARDE (Revolutionära Demokratiska Alliansen). (Welan & Bozell, s. 63f.)

Det har sagts att det var det låt vara sakta stigande välståndet som under 1970-talet, på gott och ont, skapade den "revolutionära situation" i vilken sandinismens maktövertagande kunde ske. Mellan 1950 och 1978 förekom sålunda en 5,3-procentig årlig tillväxt; realinkomsten per capita fördubblades. Som forskaren Mark Falcoff skrivit: "Orsakerna till Centralamerikas instabilitet var sålunda både den tidigare politikens framgång och dess misslyckanden; både hoppet om att underutvecklingen skulle kunna övervinnas och det faktum att så ej skedde ..." (Wall Street Journal/Europe den 12 september 1985.)

Konkret utvecklades denna process genom att egendomsflytorna fördjupades och genom att landets befolkning kraftigt ökade. I sådana lägen far ofta antikapitalistiska och kollektivistiska idéer spridning, då de tycks erbjuda lösningar på de rådande svårigheterna.

Dagens Nicaragua är präglad av ett plantänkande för ekonomins del. Med detta har också följt tilltagande skevhet i tillgången på viktiga varor och i prioriteringen av ekonomiska uppgifter. Jordbruksproduktionen har i stora delar av landet fallit till hälften av vad den var före 1979. Bönderna uppmuntras inte att öka produktiviteten, då de endast kan sälja sina varor till staten för orimligt låga priser. Staten har blivit en fördyrande och byråkratisk mellanhand. Varuströmmarna flyter trögt och nyckfullt.

Med planekonomin marscherar svarta marknader in, liksom ett "system" med skiftande växelkurser. Detta medges, om än motvilligt, också av sandinismens egna supportrar. En östtysk ekonom på besök i Nicaragua skrev nyligen: "De /sandinisterna/ tänker föreslå en lag som skapar runt 15 separata växelkurser för import och export. Jag kan inte påminna mig en enda öststatsekonomi som är lika rörig som denna." (Wall Street Journal/Europe den 28 mars 1985.)

Ett ekonomiskt svagt och i produktavseende ensidigt land som Nicaragua borde ha uppmuntrat dem som äger talanger och kapital. Sandinisterna har gjort motsatsen: skrämt bort näringsidkande grupper ur landet. För sent tvingas man inse, att en liten, extrem politisk elit inte ens med centralplane- ringens alla medel och maktbefogenheter kan ersätta dem som nu flytt till utlandet. Sandinisterna tog miste, när de tolkade motståndet mot Somoza som en önskan om kommunism.

USA och Nicaragua

Ett argument för ekonomiskt och annat icke-militärt bistånd, som troligen även starkt påverkat den svenska Nicaraguahjälpen, är att Nicaragua utan hjälp tenderar att knytas ännu starkare till östblocket. Drar västländerna undan sin hjälp, har sandinisterna inget annat val än att begära kubansk eller sovjetisk hjälp, heter det.

Resonemanget är förledande, särskilt som det besparar vederbörande en närmare granskning av sandinisternas politik med avseende på fri- och rättigheter och marknadsekonomi. Argumentet utgår dock ifrån den felaktiga premissen, att sandinisterna *egentligen* inte skulle vara ute efter att skapa ett statssocialistiskt system eller vilja ha närmare band till östblocket. Det förbiser också, att västs och inte minst USA:s kritik och avbrutna hjälp historiskt inte har varit *orsaker* till Nicaraguas östorientering utan *följdverk- ningar* av denna. USA fortsatte med direkt hjälp till landet också sedan mycket tydliga tecken på en ändring av Managuas politik i totalitär riktning framträtt.

Sålunda bör man påminna om, att Cuba redan i juli 1980 hade över 2 000 rådgivare stationerade i Nicaragua. FSLN:s (sandinisternas) totalitära prägel var redan då fullt tydlig. Det hindrar inte att USA i september 1980 godkände ett hjälppaket på 75 miljoner dollar till Nicaragua, samtidigt som amerikanska banker på förmånliga villkor förnyade landets lån om sammanlagt 582 miljoner dollar..

Dessa åtgärder hade dock ingen som helst effekt på sandinismens inleda östorientering. Sålunda röstade sandinisterna samtidigt – trots sitt löfte att förbli alliansfritt – i FN för Sovjets linje i frågor som rörde Afghanistan, Kampuchea m.m. Man fortsatte även att stödja gerillan i El Salvador. En effekt härav blev, att president Carter avbröt USA:s ekonomiska hjälp till

Nicaragua, sedan 65 miljoner dollar hunnit utbetalas. När Ronald Reagan blev president fortsatte han denna politik. Men redan innan detta skett, förklarade sandinisterna, i mars 1981, att man avsåg att öka sin armé till 30 000 man, två gånger storleken av Somozas beryktade nationalgarde. De grymma förflyttningarna av bl. a. misquitoindianerna inleddes även, bl. a. med avsikten att ge regimen en "eldzon" i kriget mot den inhemska gerillan. I april 1982 hoppade Eden Pastora av från sandinistledningen i besvikelse över denna.

Så sent som i april 1982 framlade dock USA en åttapunktsplan, som avsåg att stoppa den militära träning av exilgerillamän som inletts, återuppta den ekonomiska hjälpen och minska USA:s närvaro i området, allt på villkor att Nicaragua uppfyllde sitt löfte till OAS (de amerikanska staternas organisation), dvs. om alliansfrihet, pluralism och blandekonomi, samt upphörde med sin inblandning i gerillastriderna i El Salvador. Denna plan tillbakavisades dock av Managua.

För att riktigt kunna bedöma sandinismens karaktär och därmed de verkliga förutsättningarna för utländskt icke-militärt bistånd är det nödvändigt att beakta de fakta som här berörts samt tidsföljden mellan dem.

Skönmålning av Nicaragua

För att motivera fortsatt svensk hjälp tvingas den svenska regeringen skönmåla läget och tendenserna i Nicaragua. I en aktuell UD-orientering heter det att "en strävan mot en alliansfri utrikespolitik" kännetecknar Nicaragua (s. 5). När statsminister Palme senast besökte landet, yttrade han bl. a.: "Nicaragua har möjlighet att visa att en revolution inte behöver stelna i dogmer och fåtalsvälde ..." (a a s. 6.) Han hävdade att sandinisterna måste få slippa yttre inblandning. Men han nämnde inte att villkoret för en demokratisering är att regimen respekterar de mänskliga rättigheterna och marknadsekonomin.

Det kan givetvis sägas vittna om sympatisk hoppfullhet att bevara de förväntningar som svensk socialdemokrati först riktade mot den sandinistiska rörelsen. Samtidigt framstår denna attityd som ett svek mot de demokratiska krafterna i Nicaragua, t. ex. den parlamentariska front som bär namnet Coordinadora. Som den kristdemokratiska politikern Alejandro Frixione uttalade i en svensk tidningsintervju för ett år sedan: "Vi partier i Nicaragua som kämpar för en fredlig utveckling i riktning mot demokrati, vi får ingen som helst hjälp. ... Det är synd att de rika, demokratiska länderna inte ger någon hjälp för att stödja en demokratisk utveckling. Vi får inte ens moralisk hjälp." (Samhällsgemenskap nr. 12/1985.)

Effekten av den nuvarande svenska hjälpen är att hjälpa en regim, som på flera sätt förgriper sig på de mänskliga rättigheterna, som tvingar in sitt land i en ond cirkel av ekonomisk och kulturell stagnation, som ser med förakt på de västerländska frihetsvärdena, som alltmer blir till en kubansk bastion på det nordamerikanska fastlandet och som utgör ett hot mot sina grannar. Samtidigt bidrar vår hjälp till att betydande öka denna regims prestige. En för vår del allvarlig effekt är till sist att den svenska biståndsviljan hotas, i den mån det blir mer känt att vårt bistånd tjänar att utveckla ett diktatorsystem.

Hemställan

Mot. 1985/86

U214

Med stöd av vad som ovan anförts hemställs

att riksdagen avslår proposition 1985/86:100, bilaga 5, avseende
landram för Nicaragua.

Stockholm den 22 januari 1986

Birger Hagård (m)